

вromeто си стратегъ, опитенъ въ биткитѣ и храбъръ воинъ.

Византийскиятъ императоръ Кантакузенъ видѣлъ въ лицето на Момчила своя страшенъ съседъ и опасенъ съперникъ и замислилъ отчаяна борба, която отпочналъ съ изпитаното срѣдство — вѣроломството. Съ молби и увещания отначало, отпосле съ подаръци и признаване севастократорско достоинство, той успѣлъ да склучи примирие съ него. Това обаче не задоволявало Момчила. Той искалъ да бжде самовластенъ, воленъ и могщъ, искалъ околнитѣ владѣтели да чувствуватъ неговата стихийна сила и ламтѣлъ за нови битки и успѣхи, за нови вѣнци на българското победоносно оржие. И примирието по нѣкакъвъ дребенъ поводъ отново било нарушено. Пламнали отново огньоветѣ на войната, блѣснали отново мечоветѣ. Момчилъ водилъ борба на всички страни съ честно оржие и краятъ билъ винаги — победа.

Така той затвърдилъ своитѣ владения отъ Родопитѣ до Бѣло море, като за своя столица избралъ градътъ Ксанти (Скеча, Царево), въ прохода, гдето пжтя се спуска по течението на рѣка Арда къмъ Бѣло-море.

Борбата на византийскиятъ императоръ Константинъ да успѣе на всѣка цена да запази своя тронъ въ Константинополъ и да съсипе своя страшенъ съседъ — Момчила, го подбу-